

О, ці страждання невимовні,
нестерпний вереск смерті,
коли холоне кров у жилах...
Цей жах, цю кровотечу не спинити
й нікому з нас не знести це прокляття.

Та є від цього ліки — тут вони,
шукати їх не треба на крайсвіту,
у невідь-кого, їх дадуть вони
в борні кривавій. Тож співаємо для вас,
боги підземні й темні.

Почуйте нас, володарі глибин —
нам відгукніться, порятуйте нас.
Благословіть дітей на повну перемогу.

Есхіл. „Узливальниці”

Смерть — це мандрівка світом. Так друзі долають океан — вони й далі живуть одне в одному. Адже вони присутні в чомусь всюдисущому, вони існують там і люблять. У цім божественнім люстрі вони стрічаються віч-на-віч, а їхні розмови вільні й чисті. Це втіха для друзів, які нібито й померли, але їхня дружба — у найвищому сенсі — вічна, бо безсмертна.

Вільям Пенн. „Плоди самотності”

Сходження Темного Лорда

Два чоловіки з'явилися нізвідки у вузенькому, залитому місячним сяйвом провулку, розділені всього кількома кроками. На якусь мить вони завмерли, навзаєм цілячись у груди чарівними паличками, а тоді впізнали один одного, сховали палички під плащі і стрімко подалися в одному напрямку.

— Новини? — запитав вищий на зріст.

— Якнайкращі, — відповів Северус Снейп.

Зліва дорогу обмежували низькі зарості дикої ожини, а справа — високий, охайно підстрижений живопліт. Довгі, до кісточок, плащі чоловіків лопотіли від швидкої ходи.

— Думав, що спізнюся, — сказав Якслі, грубувате обличчя якого то виринали в місячному світлі, то ховалося в тіні гілляччя. — Вийшло складніше, ніж я сподівався. Та, думаю, він буде задоволений. Бачу, і ти впевнений, що зустріч вдасться.

Снейп кивнув, не розвиваючи думки. Вони завернули праворуч у широку під'їзду алею. Високий живопліт завернув разом з ними аж за масивні ковані ворота, що перегородили чоловікам дорогу. Не сповільнюючи ходи, вони мовчки підняли ліві руки, немовби когось вітаючи, і пройшли крізь ворота, наче ті були виковані з диму, а не з заліза.

Тисовий живопліт приглушував кроки. Щось зашелестіло праворуч: Якслі знову вихопив чарівну паличку, націливши її над головою супутника, проте це був звичайний білий павич, що велично походжав згори на живоплоті.

— Луціус любить розкіш. Павичі... — Якслі пирхнув і сховав паличку під плащ.

З темряви наприкінці алеї проявився пишний будинок. На першому поверсі крізь ромбовидні шибки вікон мерехтіло світло. Десь у глибині темного саду за живоплотом

жебонів фонтан. Коли Снейп і Якслі подалися до дверей, у них під ногами захрускотів гравій. Пропускаючи ново-прибулих, двері відчинилися, хоч коло них начебто нікого й не було.

Передпокій був великий, тьмяний, пишно оздоблений, з чудовим килимом майже на всю кам'яну долівку. Блідолиці персонажі портретів на стінах проводжали очима Снейпа і Якслі, коли ті їх проминали. Біля важких дерев'яних дверей, що вели в іншу кімнату, чоловіки зупинилися, часточку секунди мовби вагаючись, а тоді Снейп натис на бронзову клямку.

Вітальня була повна людей, що мовчки сиділи за довгим, вишукано оздобленим столом. Решту меблів було абияк відсунуто під стіни. Освітлював кімнату вогонь, що гоготів у чудовому мармуровому каміні, увінчаному позолоченим дзеркалом. Снейп і Якслі на мить затрималися на порозі. Коли очі звикли до слабкого світла, їм відкрилося химерне видовище: людина, явно непритомна, висіла догори ногами над столом і поволі оберталася, наче на невидимій мотузці, відбиваючись у дзеркалі і в гладенькій полірованій поверхні столу. На цю дивну людину ніхто й не дивився, крім блілого юнака, що сидів майже під нею. Здавалося, ніби його щось примушує щохвилини позирати вгору.

— Якслі. Снейп, — пролунав високий чіткий голос з чільного місця. — Ви ледь не спізналися.

Той, хто це сказав, сидів прямо перед каміном, тож ново-прибулі спершу бачили тільки його силует. Та наблизившись, розрізнили в напівтемряві його безволосе, схоже на зміїне, лице зі щілинами ніздрів і з палаючими червоними очима, які вражали вертикальними зіницями. Він був такий блідий, що аж мовби випромінював перламутрове сяйво.

— Северусе, сюди, — розпорядився Волдеморт, вказуючи на стілець праворуч од себе. — Якслі — біля Дологова.

Прибулі сіли на вказані місця. Більшість очей за столом були прикуті до Снейпа, і саме до нього першого звернувся Волдеморт.

— Отже?

— Володарю, Орден Фенікса планує забрати Гаррі Поттера з його безпечної схованки в суботу, як смеркне.

Це повідомлення явно зацікавило присутніх: дехто заціпенів, хтось засовався на місці, й усі погляди були прикуті до Снейпа з Волдемортом.

— У суботу... як смеркне, — повторив Волдеморт. Він так пильно вп'явся своїми червоними очима в чорні Снейпові, що дехто з присутніх не витримав і відвернувся, побоюючись, що їх самих спопелить цей лютий погляд. Однак Снейп спокійно дивився Волдемортові у вічі, і за якийсь час Волдемортове безгубе лице скривилося в подобі посмішки.

— Добре. Дуже добре. І вся ця інформація йде...

— З джерела, про яке ми говорили, — додав Снейп.

— Володарю...

Якслі нахилився над довжелезним столом, щоб краще бачити Волдеморта і Снейпа.

Усі обличчя повернулися до нього.

— Володарю, я чув інше.

Якслі зробив паузу, та Волдеморт мовчав, тож він повів далі:

— Доліш, аврор, натякнув, що Поттера заберуть аж тридцятього, напередодні його сімнадцятиліття.

Снейп заусміхався.

— Мое джерело повідомило, що в них є плани заплутати сліди; це, мабуть, той випадок. Немає сумніву, що на Доліша накладено закляття "Конфундус". І не вперше, бо відомо, що він до нього сприйнятливий.

— Запевняю вас, володарю, що Доліш говорив цілком упевнено, — не погодився Якслі.

— Звичайно, упевнено, бо був конфундований, — наполіг Снейп. — Я запевняю тебе, Якслі, що бюро аврорів більше не братиме участі в охороні Гаррі Поттера. В Ордені переконані, що наші люди проникли в міністерство.

— Хоч у чомусь Орден не помилився, — хрипко захихотів присадкуватий чоловік неподалік од Якслі; дехто за столом також реготнув.